

ქეთინო

დედიკომ და მამიკომ
დამიტოვეს ქეთინო,
ასე მითხრეს: — მიხედე,
არაფერი ეტკინოს;
არაფერი გატეხოს,
არ დაკუნოს კაბები,
არ მოხატოს კელლები,
არ აბურდოს ძაფები;
დაუძაღვე ნემსები,
დაუძაღვე ღილები,
მაკრატელიც დამაღვე,
არ დაიჭრას ფრჩხილები;
არ გააღოს კარადა,
არ დახიოს წიგნები,
ფანჯარა თუ გატეხა,
დამნაშავე იქნები;
არ მიუშვა ღუმელთან,
არ დაგვლუპო, მანანა!
არ დახაზოს პარკეტი,
დაუძაღვე მანქანა;
არ ჩაუშვა ეზოში,
სურდო არეინ დამართოს,
დაუძაღვე ფანქრები,
ხელში დანა არ ანდო;
როცა გავაღო, კარები
გადაკეტე რაზებით,
განჯინაში ჩაკეტე
ჭიქები და ვაზები.
მეტი რა დაგიბაროთ,
თვით მიხედები დანარჩენს...
ჰო, ასანთი არ ანდო,
თორემ ხანძარს გააჩენს.

— ჰოდა, ასე თუ გინდათ,
დედიკო და მამიკო:
არაფერი შეემთხვეს
ჩემს პატარა დაიკოს;
თუ გინდათ, რომ ქეთინოს
არაფერი ეტკინოს,
მე გამიშვით კინოში,
თქვენ მიხედეთ ქეთინოს.

ფისო

ფისუნია, ძილისგუდა,
ჩხუბის ღირსი არა ხარ?
მუდამ გძინავს, თაგუნამ კი
ყველაფერი გადახრა.
არა, ფისო, ჯერ არა ვარ
შენისთანას მნახველი,
ამდენ ძილში, ჩემო კარგო,
სულ გაგიტყდა სახელი.
იცო, რა თქვეს შენზე გუშინ,
თემურიმ და გოგიაიმ?
— ასეთ კატას, ჩვენო ნანა,
სათაგური სჯობია.

მამალი

როცა ავად ვიყავი,
ვსვი და ვვლაპე წამალი
და დედიკომ საჩუქრად
მომიყვანა მამალი.
ერთხელ ძია გვესტუმრა,
ბაბუამ თქვა: — რა ვქნათო?
ბებიამ თქვა: — სასწრაფოდ
მამლაყინწა დაკვლათო.
ჰოდა, ეს რომ გავიგე,
მამალს ხელი დავავლე
და ბებიას უჩუმრად
კარადაში დავმალე.
მერე იცით, რა მოხდა?
ბებომ შიშით იკივლა...
იმ სულელმა მამალმა
კარადაში იყივლა.

გოჭაპი

დასდევს კულში მურია
ლანძღვითა და გინებით,
მთელი ეზო დათხარეს
პაწაწინა ღინგებით.
გუშინ დოქი გატეხეს,
ჩაიპარნენ ყანაში,
დაერივნენ წიწილებს,
მერე ჩაწვნენ ტალახში.
ამისთანა რა მოხდა,
ამის ფასი რა ნახეს!
ერთი ვაშლის გულითვის
ერთმანეთი გალახეს.
არ ისმენენ არაფერს
ამოდენა ყურებით,
ადარც თხოვნა ესმით და
ადარც საყვედურები.

თუ არ გამოსწორდებით,
წნელით გაიტკიცებით,
არ გრცხვენიათ, გოჭებო?
ღორებივით იქცევით.

დათუნია

გამარჯობა, დათუნია,
რა კარგი ხარ, ლამაზი,
ვერ მიცანი? შემომხედე,
მე ვარ, შენი თამაზი.
ყურადღებას არც კი მაქცევ,
მოდიხარ და მიდიხარ...
მეც მყავს სახლში დათუნია,
მაგრამ შენ ხომ დიდი ხარ!
არ გრცხვენია, დამიკარგე
შენი ნახვის ხალისი.
რამოდენა გაზრდილხარ და
გამარჯობა არ იცი.

თოჯინა

მთელ დღეს ასე ატარებ
უსაქმურად, ძილშია,
გუშინ წიგნი მოგეცო,
არც კი გადაგიშლია.
დაემსგავსე დათუნას
და არა ჭკამ არაფერს,
აბა, პირი გააღე
და კარაქი ჩაყლაპე!
არ მიჯერებ, თოჯინა?

ნახე, თუ არ განანო
და საღამოს, ძილის წინ,
თავი თუ არ დაგბანო!

სათვალე

ბები, როგორ დავიჯერო,
რომ სათვალე კარგია,
იმ დღეს ვცადე, გავიკეთე,
არაფრად არ მარგია.
ველარც ფისო დავინახე,
ველარც ჩვენი თემური,
სათვალეა, ხელს რომ გიშლის,
შენ კი თვალებს ემდური.
გახსოვს, გუშინ, საყვარელო,
მთელი დღე რომ მაწვალე?
თურმე ცხვირზე გეკეთა და
მაძებნინე სათვალე.

კრუსი

ახლოს მისვლას არ დამაცლის,
იკივლებს და იწივლებს,
თითქოს რამეს ვუპირებდე
თავყვითელა წიწილებს.
ეს რა ავი კრუსი არის,
როგორ შემომამფრინდა!
ამის შემდეგ მე მაგასთან
ლაპარაკიც არ მინდა.
შენიაო წიწილები,
თუგინდ მითხრათ ასჯერაც,
სანამ კრუსს არ მომამორებთ,
არავისი არ მჯერა.

ნაძვის ხის სიმღერა

მოვალ, როცა მთა და ბარი
 თეთრ ნაბადში გაეხვევა,
 პატარების საოცნებო
 საახალწლო ნაძვის ხე ვარ.
 ჩამოვიყვან თოვლის პაპას,
 მხარზე ხურჯინგადაკიდულს,
 ჩამოვიტან ნამცხვარს, ქადას,
 ჩურჩხელას და შაქარყინულს.
 მალხაზებო, მანანებო,
 ვარსკვლავების სადარებო,
 მოდით ჩემთან, საჩუქრები
 დაგირიგოთ, პატარებო!
 სიმღერებით ცა მთოვარი
 გაათბეთ და გაადარეთ,
 ეს ახალი წელიწადიც
 ბედნიერად გაატარეთ!

ეპიგრამა

მოვიდა და გაგესინჯა
 ერთად მე და ბებია,
 მერე უთხრა დედიკოს:
 — ბავშვი გაგცივებიათ.
 მე კი სულ არ მციოდა,
 თბილად მეცვა ზემოდან,
 გიზგიზებდა ბუნარი
 და ძალიან მცხელოდა.
 ავად სულაც არა ვარ,
 ან მცივანა როდი ვარ,
 მია ექიმს ეშლება —
 მე ბებია ვგონივარ.

დედიკოს ვფიცავარ

წერა-კითხვა ვისწავლე,
 აი, უკვე დიდი ვარ.
 არ წამიყვანოთ სკოლაში?
 ბაღში აღარ მივდივარ!..
 თვლა ხომ ვიცი ასამდე,
 თანაც ექვსი წლისა ვარ,
 პატარა რომ ვიყავი,
 განა ისევ ისა ვარ!
 სულ ხუთებზე ვისწავლი,
 ჩემს დედიკოს ვფიცავარ!

ბეკეკა

გამიგონე, ბეკეკა,
 გეყო სტუნვა-თამაში,
 ხელავ? დამეტაკე და
 ამომსვარე ტალახში.
 ერთხელ თუ გაგებუტე,
 ვეღარ გადამიბირებ,
 მერე მთელი საათი
 დაჯექი და იტირე.
 თუგინდ ჩემი მურიაც
 შენი ცოდვით იწვოდეს,
 შენს დედიკოს მონაწველ
 რქეს არ დაველე, იცოდე.

ავადმყოფი

დღეს სულ მოწყენილი ვარ,
ხასიათი წამიხდა,
იცით, ჩემი თოჯინა
ძლიერ ავად გამიხდა.
ხმას არ იღებს სრულებით,
არც საჭმელი არ უნდა,
კუ ექიმთან გაიქცა,
რა ვქნა, რომ არ დაბრუნდა?
ყოველ წუთში ოთახში
ნუ შემოხვალ, ბებია,
მოერიდე ავადმყოფს,
იქნებ გადამდებია.
ღმერთო, ნეტავ საშიში
არაფერი არ იყოს!
აქ ნუ მოსწევ პაპიროსს,
გარეთ გადი, მამიკო!

სახლობანა

ნეტავ სად ხარ, შენს ძებნაში
მოვირბინე ეზო,
წამო ჩვენთან, სახლობანა
ვითამაშოთ, რეზო!
რა კარგია, ჩხუბს და ცემას
ველარ გამიბედავ,
შენ იქნები ჩემი შვილი,
მე ვიქნები დედა.
მე ბაზარში გაეიქცევი,
ხელს ნუ ახლებ ამას...
არაფერი დააშავო...
დაუჯერე მამას.

მაინც ჩხუბობ? მაინც მირტყამ?
ასე იცი მუდამ.
არ გრცხვენია, უსირცხვილო,
დელას ცემა უნდა?!

ძეთინო, გამოიცანი!

გ ა მ ო ც ა ნ ა : მტერია სიბნელის,
მტერია წვედიადის,
ყველაზე ლამაზი,
ყველაზე თბილი,
ღიადი,
ზვიადი,

ნაზი და კეთილი
იძინებს ღამით და
იღვიძებს დღით.

პ ა ს უ ხ ი : ყველაზე ლამაზი?
ყველაზე კეთილი?
ზვიადი,
ღიადი,

რა არის ნეტა?

შენ თუ მზე გგონია,
არა ხარ მართალი,
ეს გახლავთ ჩემი და
მანანას დედა.

გ ა მ ო ც ა ნ ა : ყველაზე ძლიერი,
ყველაზე მამაცი,
ლამაზი ფაფარით,
ძლიერი ტორით,
გრუნუნა,
ბრუნუნა,

სამართლის გამჩენი,
ქვეყნად რომ არა ჰყავს
ტოლი და სწორი.

პ ა ს უ ხ ი : გრუსუნა?
 ბრუსუნა?
 ძლიერი, მამაცი?
 ნეტავი რად უნდა
 მიხვედრა ამას?
 შენ ლომი გგონია?
 არა ხარ მართალი,
 ეს გახლავთ ჩემი და
 მანანას მამა.

ი ა

რა ყვაილს ვგავარ, თუ იცით?
 კარგად შემხედეთ, აბა...
 ცისფერი ქული მახურავს,
 მაცვია ლურჯი კაბა.
 ბალში ვარ, ხელით მატარებს
 ჩვენი მეზღვე ძია,
 თავზე პეპელა მაზის და
 იცით?
 მე ია მქვია.

ნ ა მ ს ი

ძაფს რომ ნემსში ვერ აგებს,
 ბებო ბრაზობს ძალიან,
 მიჯავრდება ხანდახან,
 თითქოს ჩემი ბრალია,
 შორიდან რომ ვუქცერი,
 გული დარდით მევსება,
 დამიტანჯეს ბებიკო

სადაგელმა ნემსებმა.
 გაგონილა ასეთი?
 რატომ ვერა ხედებიან...
 დიდი ნემსი უყიდონ
 ჩემს საყვარელ ბებიას!

გ ა ზ ა ფ ხ უ ლ ო , ლ ა მ ა ზ ო

ჩემო ჭრელო პეპლებო,
 ჩემო ლურჯო იებო,
 ჩემო ნუშის ხეებო,
 ჩემო ჩიტუნებო.
 როდის აყვავილდებით,
 ატმებო და ვაშლებო,
 ტყეში მარწყვის საკრეფად
 როდის წავალთ, ბავშვებო?
 პა, ზამთარი მიდის და...
 თოვლი დნება ნელ-ნელა.
 აი, თავი ამოჰყო
 ბუჩქის ძირას ენძელამ.
 საწყალ თოვლის ბაბუას
 დავუშინოთ გუნდები;
 გაზაფხულო, ლამაზო,
 მალე დაგვიბრუნდები?

ქ უ რ დ ბ ა ც ა ც ა ბ ა ჭ ი ა

ამდენ მწვანე კომბოსტოს
 არც ჩიტი ჭამს, არც ჭია.
 ალბათ ისევ ეშმაკობს
 ქურდბაცაცა ბაჭია!
 მოვა, როცა ძილში ვარ

და შურიაც არა ჩანს,
 მერე დაურიდებლად
 მთელ კომბოსტოს გადაჭამს.
 ერთხელ მაინც ეთხოვა:
 „საყვარელო მაიკო,
 შენი ბაღის კომბოსტო
 გამასინჯე, დაიკო“.
 მეც მივცემდი, ახლა კი
 საყვედურის ღირსია!
 თქვენ თვითონ თქვით, ქურდობა
 განა საკადრისია?

საათი

— ტიკ-ტაკ, ტიკ-ტაკ, —
 იძახის
 და კედელზე ჰკიდია,
 დღე და ღამე ისრები
 მიდიან და მიდიან.....
 მოვა დედა, შეხედავს:
 — აბა, ჩემო ოთარი,
 ცხრა საათი გამხდარა,
 შენი ძილის დრო არის!
 და ყველანი მტოვებენ,
 ჩემთვის არა სცალიათ.
 მე რომ დედა მაძინებს,
 სულ საათის ბრალია.

საახალწლო

— ახალი წლის საღამოა,
 ქარი ქრის და ფიფქი ცვივა,
 თოვლის საბანს რომ იხურავ,
 ნაძვის ხეო, არა გცივა?
 — არა მცივა, პატარებო,
 მე ღიმილი თქვენი მათბობს
 და გისურვებთ, რომ თქვენს გულშიც
 არასდროს არ დაიზამთროს.
 ზამთარია, მაგრამ გული
 არ გითბებათ ყველას განა?
 ხედავთ? თოვლის ბაბუამაც
 საჩუქრები მოგიტანათ.
 უღრან ტყვიდან მოვიჩქარი,
 ისე ძლიერ შემეყვარდით,
 მე მოვედი, რომ ახალი
 მოგილოცოთ წელიწადი.

მანანა და ლალი

მ ა ნ ა ნ ა — ლალი, ლალი, ჩემო ლალი!
 ლ ა ლ ი — რაო, ჩემო მანანა?
 მ ა ნ ა ნ ა — ეს თოჯინა დედაშენმა
 ჩემთან გამოგატანა?
 ლ ა ლ ი — რასა ბრძანებ, ქალბატონო!
 არ გათხოვებ არასდროს,
 გინდა ისევ გააცივო,
 ისევ სურდო დამართო?
 მ ა ნ ა ნ ა — რადგან ასე მეუბნები,
 რადგან ასე მაჯავრებ,
 დამიბრუნე ჩემი ვაშლი,
 მე რომ გუშინ გაჭამე.
 ლ ა ლ ი — არაფერიც, არაფერიც,
 არაფერსაც არ მოგცემ,

- იმ ვაშლისთვის, აღარ გახსოვს,
ლოყაზე რომ გაკოცე?
- მ ა ნ ა ნ ა — მე რომ წიგნი მოგიტანე
კარგი წასაკითხავი?..
- ლ ა ლ ი — მერე მე რომ მოგარჩინე,
ექიმი რომ ვიყავი?
- მ ა ნ ა ნ ა — ჰო-ჰო-ჰო-ჰო, დიდი საქმე,
სულ არ იცი თამაში,
გახსოვს, მე რომ მოგეხმარე
კანფეტების ჭამაში?
- ლ ა ლ ი — მერე მე რომ შენს თოჯინას
გავუკეთე ნემსები?!
- მ ა ნ ა ნ ა — მერე მე რომ წაგიკითხე
დიდი, გრძელი ლექსები?!
- ლ ა ლ ი — როგორც ვხედავ, ქალბატონო,
უმაღური ბრძანდები,
დაგავიწყდა, გუშინწინ რომ
გამომართვი ბაბთები?
- მ ა ნ ა ნ ა — არც თოჯინა მინდა შენი,
აღარც შენი ვაშლები,
ბუტე, ბუტე, გაგებუტე.
აღარ გეთამაშები!

ყვინძილა

საქათმის კარებს რომ არ გიღებ,
ამისთვის მემდური, ყვინძილა?
რა გიყო, რა ჩემი ბრალია,
მეზობლის მამალმა გიჩივლა.
მოვარდა დეხების წკარუნით,
— ამ ვმაწვილს არავინ
პატრონობთ?
არადა, ყვილზე ეტყობა,
ყვიანახველა აქვს, ბატონო,
გამოვა, შეჯდება სარზე და

გაჰკვივის საზიზღარ არიებს,
უფროსებს არ ვჩივი, ბატონო,
ყვიანას გადასდებს ვარიებს.
ახლავე მომშორდეს აქედან
და თავის ეზოში ირბინოს,
არადა, მიყარეთ კაკალი,
როდესაც დავაგლეჯ ბიბილოს.
მაშ რაღად მემდური, როდესაც
მეზობლის მამალმა გიჩივლა;
სულ მალე, სულ მალე მორჩები
და ისევ გაგიშვებ, ყვინძილა.

ბურთი და ნიკორა

ბურთმა იგორა, იგორა,
მინდორი გადაიგორა,
მინდვრის ბოლოს რომ მიგორდა
ბოლოში დახვდა ნიკორა,
ნიკორამ ჰკითხა:
— ვინა ხარ?
ზღარბი, ლეკვი თუ კნუტით,
თუ მართლა რომელიმე ხარ,
რად არ გაბია კუდიო?
იქნება კაცის თავი ხარ,
მაშინ რა უყავ ქუდიო?
— ერთი საბრალო ბურთი ვარ,
გაბერილი ვარ წყენითო,
სულ სხვის ნებაზე დავხტივარ
მთელი დღე ზევით-ქვევითო,
მიშველე რამე, ნოდარმა
მომკლა წიხლების რტყმევითო.
ნიკორას გული მოუკვდა
გალაღებული ლხენითო,
სულ მოუშუშა გვერდები,
ლოკა და ლოკა ენითო.

მელა და ქათამი

მელიამ უთხრა ქათამსო:
 — რომ შეაბერდი მამალსო,
 ამაღამ ჩემთან წამოდი,
 თვალ-მარგალიტით აგავსო.
 ქათამმა უთხრა: — მელაო,
 მე შენთვის არა მცხელო,
 სულ ერთი წუთი მაცალე,
 გამოვაღვიძებ მურასო
 და იმას ელაპარაკე,
 თუ თავზე ქუდი გხურავსო.

ლიმონათი

დედაც მიყვარს,
 მამაც მიყვარს,
 საჩუქრებიც მომწონს მათი,
 მაგრამ ყველას მირჩევნია
 ერთი ჭიქა ლიმონათი.
 რამდენ წამალს ვსვამ და ვყლაპავ
 მისი ეშხით, მისი ხათრით,
 თქვენ არ იცით, რა კარგია
 გაზიანი ლიმონათი.

ნოდარიკოს სტუმარი

ზღაპარ იყო, ზღაპარ იყო,
 წყალში ყინვა ჩამდგარიყო,
 ღობემძვრალა ჭინჭრაქასთვის
 ტყეში მოცვი გამქრალიყო,
 მშიერი და გათოშილი
 ფანჯარასთან მომდგარიყო
 და ტირილით ეძახოდა:
 — გამიღეო, ნოდარიკო!

სხვანაირად აბა, განა
 შეიძლება მომხდარიყო?
 ის ზარმაცი ღობემძვრალა
 ნოდარისთან სტუმრად იყო.
 სტუმრად იყო და შიმშილით
 ჩიტი რომ არ მომკვდარიყო
 დღეში სამჯერ ჩაის კოვზით
 რძეს ასმევდა ნოდარიკო.

ვარადა

ვარადა, ბიჭო, ვარადა,
 უკვე აღარ ვარ ავადა,
 დედიკომ ძალით შემასვა
 წამლები მთელი კარადა.
 კენჭივით ბიჭი ვიზრდები
 ბაბუას გასახარადა,
 ნოდარი მქვია სახელად,
 თოფურიძე ვარ გვარადა.

შაშვეები

ხეზე შემოსხდნენ შაშვეები,
 შურდულს ესვრიან ბავშვები.
 — შაშვი ხომ მგალობელია,
 ჰეი, ბავშვებო, რას შერებით!
 და როცა ტკბილი გალობა
 დაიწყეს შავმა შაშვეებმა,
 ყველა შურდული მაკრატლით
 დაჭრეს პატარა ბავშვებმა.

სანწყალი ბაბუა

ჩემი საწყალი ბაბუა
 უწყინარია, კეთილი,
 დღედაღამ ჩაფიქრებული,
 ოთახში გამოკეტილი.
 ვთხოვ: — ბაბუ, ტყეში წავიდეთ,
 დაკრიფოთ კახამბალია...
 — ჩუმად, სულელო, ხომ ხედავ,
 რომანს წერს, არა სცალია.
 — ბაბუ, კუს ტბაზე წავიდეთ
 ანდა კინოში წამოდი...
 — აცალე, ბიჭო, ხომ ხედავ,
 ხვალ მოხსენებით გამოდის.
 — ჩუმად, ლექსებს წერს ბაბუა,
 ჩამჩურჩულებენ ყველანი.
 ჩემთვის როდისღა მოიცლის,
 ღმერთო, დაუშრე მელანი.

დღეობა

ხვალ არის ჩემი დღეობა,
 იქნება დიდი ღრეობა.
 უკვე დღე არის მესამე
 დანებს და ჩანგლებს ლესავენ,
 ჩამოვლენ, როგორც სვაკები,
 მშიერი ნათესავეები,
 ველარ გიშველით ვერაფერს,
 გადასანსლავენ ყველაფერს.
 კარიკებო და ტახებო,
 კარებს გაგიღებთ ახლავე,
 ვნახოთ, მშიერი სტუმრები
 რას შეჭამენ და დახრავენ.
 ოღონდ ზეგ დილით დაბრუნდით,
 კარიკებიც და ტახებიც,
 ხომ იცით, თქვენი გულისთვის
 რა მაგრად გავილახები!

იპსანანა

ბულბული ვარდის კოკორზე
 მღეროდა იაენანასო,
 კატამ თქვა: — მივეპარები
 და გადავსანსლავე ამასო.

ამის გამგონე ბულბულსა
 ნისკარტში ჩაეცინაო,
 ხმას აუწია და კატას
 მკვლარივით ჩაეძინაო.

ბებერი მწვერისა და ტრაბახსა კურდღლის განაუპრება

კურდღელმა უთხრა: — მწვეარო!
 შენ რომ დაეძებ, მე ვარო,
 თუ ვაჟკაცი ხარ, მობრძანდი,
 აგერ ბუჩქებში ვწვეარო.

მწვეარმა უთხრა: — კურდღელო!
 სიხმარში გნახე წუხელო,
 ველარ დაგიჭერ, დაებერდი,
 ვარ უფეხო და უხელო.

თუმცა არც ისე ვწუხვარო,
 შენც მხიარულად ნუ ხარო,
 ისეთი ლეკვი მეზრდება,
 სიხმარშიც ვერ წაუხვალო!

ძმური სამსახური

გამიწიე, მურია,
ძმური სამსახურია,
ჩემს მაგივრად შეჭამე
კარაქი და პურია.

და თუ ხვალაც შენ შეჭამ
ჩემს მაწონს და ქადასო,
მთელი დღე რომ გაწვალეებს,
მე დაგიჭერ კატასო.

ფისო

ფისუნია, ფისო,
არვინ გაჭმევს ტკბილსო,
ცალი თვალი ნუშს მიგიგავს,
ცალი — მწვანე ღილსო.
დედა ამბობს: — წუწკაო,
ბებო ამბობს: — მღლისო,
ბაბუ ამბობს: — მთელი დამე
თაგვი შაქარს ღრღნისო,
ეს ყურსაც არ აპარტყუნებს
თავს ვერ ართმევს ძილსო,
მაქნისია რისო,
მარტო კნუტებს ყრისო.
ჩემხეც ასე არ ამბობენ?..
ფისო, რა გიკვირსო?!

შეჯიპრი

ნოდარიკოს და მაიკოს
აქვთ კამათი და დავა.
ამ ზაფხულს დასასვენებლად
ვინ სად და როდის წავა.

მაიკომ უთხრა: — ბორჯომში
წავალ ივლისის ათში.
ნოდარმა უთხრა: — შენს ჯიბრზე
მე წავალ ლიმონათში.

მარვი

გუბაზოულის ჭალაში
ატყდა სტვენა და განგაში:
წუხელ სიმონას წისქვილთან
მაჩვი გაბმულა ხაფანგში,
მა რა ეგონა, მაგ მსუნაგს,
რომ მიძვრებოდა ყანაში,
ახლა სიმონას ბიჭები
ამოიღებენ ცხრა ტყავში.
ნახოს, როგორი ყოფილა
მეწისქვილესთან თამაში.

ნანა

ლურჯ ჯეჯილს ეკითხებოდა
გაოცებული ნანაო:
— ეგ კაბა ყაყაჩოებით
ვინ მოგიქარგა, ყანაო?
ერთი ის კაცი მაჩვენე,
მეც მინდა მაგისტანაო.

ჩორჩორი

ბაბუაჩემს წიგნები
დავუხიე ამ დილით,
დამსაჯეს და მთელი დღე
არ მაჭამეს სადილი.

რომ ვიტირე, დედიკომ
დამაწიწენა ქოჩორი,
ბებიამ კი მიძახა
გაუზრდელი ჩოჩორი.

იმას კი არა ვტირი,
რომ დავუზრდი წიგნები,
თურმე, რომ გავიზრდები
დიდი ვირი ვიქნები.

მგელი, ბატკანი და მურია

ერთხელ ბატკანმა მურიას
შეჰკადრა საყვედურია:
— რაა, რომ ბატკნებს მგლის შიშით
ვერ გვიჭამია პურია?!
გაბრაზებულმა მურიამ
ხელად იძია შურია,
მგლის ლეკვს, ფარეხში შეპარულს,
ძირში მოჭამა ყურია.
მგლის ლეკვმა დედას შესჩივლა
დაკბენილმა და უყურომ:
— მურიას მამამაღლობას
როდემდე უნდა უყურო?!
შეშინებულმა ძუ მგელმა
ატეხა ვაი-ვიშიო,
შვილს უთხრა: — ხომ გაგაფრთხილე,
გქონდეს ძაღლების შიშიო,
ცხვრის გადამკიდე, მაგ ოხრებს,

არ უყვართ ჩვენი ჯიშო.
სხვა გზა არ არის, შეიღებო,
მგლის ჯიშმა დღეის იქეთო,
უნდა გვარი და სახელი
ძაღლებად გადავიკეთოთ.

ხანძრობანა

ხანძრობანას თამაში
შეიძლება თავლაში?!
ქალბატონო ასმათი,
დაუძალეთ ასანთი!
ნოდარიკო თავბუა,
ნუ აწვალვებ ბაბუას!
ტყავს გაგაძრობს, ყაჩაღო,
ცეცხლი რომ გააჩაღო!

ავტოზიოგრაფია

დედიკო მყავს სტუდენტი,
მამა — არქიტექტორი,
ბებო — თვალის ექიმი,
ბაბუა კი — ლექტორი.
მიყვარს ბევრი ძილი და
უფრო ბევრი თამაში.
ჯერჯერობით ვერვინ მჯობს
ტირილსა და ჭამაში.
სახლი მიდგას ვერაზე,
ნომერი აქვს წაშლილი,
თუ დაგჭირდეთ, იკითხეთ:
ლევან მაჭარაშვილი.

ბალი

მე ბალი ბალი მეგონა,
 ყვავილებით და პეპლებით,
 აქ კი რა დამხვდა? — მაგიდა,
 წიგნი და მასწავლებელი,
 ვაშლის ფაფა და სტაფილო,
 კატლეტები და სუპები,
 არა, ბატონო, ამ ბაღში
 უთუოდ დავიღუპები.
 არ მინდა თქვენი საწოლი,
 არც ეს ფაფუკი ბალიში,
 ან ნამღვილ ბაღში წავიდეთ,
 ან არა — სახლში გამიშვიტ.

თაგვი

თაგვი ვარ, სპილო ხომ არ ვარ,
 რომ მამრალეებენ ამდენსო,
 ერთ მარცვალს შევჭამ, ყვირიან:
 — ვაი, ბელელი დაგვევსო,
 ვერაფრით ვერ ავუდივართ,
 ამ ღორმუცელა თაგვებსო!
 და მთელი ქვეყნიერება
 სათაგურებით დამღვესო.
 კატის და ძაღლის არ მიკვირს,
 კაცი რამ გაამგელაო,
 ნეტავი მართლა სპილო მქნა,
 სუყველას გადავთელავო.

— უსმინე დეიდებს,
 ბიცოლებს, მამიდებს,
 თუ გინდა ამ ზაფხულს
 სოსუმში წახვიდე,
 ახლავე სუყველას
 პირობა დაგვიდე,
 ზღვაში არ შეხვიდე,
 მზეზე არ გახვიდე...
 — მე ხომ ყურს გიგდებდით,
 ახლა თქვენც დამიგდეთ,
 ან აქვე დამტოვეთ,
 ან ფეხით დამკიდეთ,
 ან როგორც მიყიდეთ,
 ისევე გამყიდეთ.

პიჭი, ძაღლი და ბეზია

ნოდარისკონს და ბემბი
 ცხოვრობენ როგორც ძმები,
 ერთი თეფშიდან თქველევენ,
 ორთავე ერთად ყეფენ.
 ტახტის ქვეშა აქვთ ბინა,
 ორთავეს ერთად სძინავს,
 ბიჭი მიუშვერს ლოყას,
 ძაღლი ლოკავს და ლოკავს.
 ბევრს ემუქრება ბები,
 ერთად გათრევთო თმებით...
 აი, ამ წუთში, ახლაც
 ორთავე ბაღში გახლავთ,
 დასდევს ბებია კულში,
 მაგრამ ვინ აგდებს ძაღლად.

ზამთარი

ბიჭოს, რა თოვლი მოვიდა,
 ნეტავ საიდან მოვიდა,
 იმდენ ხანს დააგვიანა,
 ალბათ, ძალიან შორიდან.

აუ, რამდენი ფიფქია,
 ფიფქები ქარში მიქრიან,
 ასე ლამაზი თუ იყო
 ზამთარი, არც მიფიქრია.

ეი, ბელურავ, მავთულზე
 მობუზული რომ ზიხარო,
 ჩემს აივანზე მოფრინდი,
 საკენკი გადმოგიყარო,
 ცოტათი გათბი, დანაყრდი
 და მერე ერთად ვიხაროთ.

ლელას და ნიშა ხარის ბაბაასება

— როგორ ხარ, ხარო ნიშაო?
 — ისე რა, არა მიშავო...
 — შენ როგორა ხარ, ლელაო?
 — რა ეი... ვარ ნელა-ნელაო,
 დიდედამ მაშინელაო:
 არ მაიტეხო ფეხიო,
 ჩამოხსენ საქანელაო,
 გოგოვ, რად დაგახველაო,
 მანდ გრილა, აქა ცხელაო,
 ეგ თხა ვინ გამოწველაო,
 ეგ ხე ვინ გადაბელაო...
 — არ დაიდარდო, ლელაო,

ეგრე არა ვართ ყველაო?!
 — კარგად იყავი, ნიშაო,
 ღმერთმა მზე არ გაგიშავოს,
 მაგ გზებზე ფრთხილად იარე,
 ეგ ქელი არ დაიშავო...

ტელევიზორი

— გადაცემა ვისზეა,
 ყვავენა თუ ჩხიკვენა?
 — სულერთია, ვისზეა,
 ჩართეთ ტელევიზორი!
 ... და მთელი დღე ასეა,
 ყველა ათი სართულის,
 ყველა ტელევიზორი
 ართული და ჩართული.
 და არც ერთმა არ იცის:
 ვინც უგნურად იქცევა,
 მალე ტელევიზორის
 ყუთად გადაიქცევა.

ბუა

ბებომ იმდენი მაშინა,
 — მოვა და შეგჭამს ბუაო,
 მე მგონი თვითონ შეშინდა
 და წნევამ გააბრუაო.
 ნუ გეშინია, ბებიკო,
 მაგას ვასწავლი ჭკუასა
 და შენი შეშინებისთვის,
 მე თვითონ შეგჭამ ბუასა.

გუგულის საყვიღური

ჩიტებში რომ მაქიაქებთ,
 მთათხავთ, ტალახს მესვრით,
 ნეტა ვინ გყავთ ქვეყანაზე
 ჩემზე უკეთესი?..
 სხვა რომელი ჩიტი გიხმობთ
 გაზაფხულზე ესე:
 — ხალხო, დროზე გაიღვიძეთ,
 თესეთ — კაფეთ — თესეთ!!!
 მე შემარქვით პარაზიტი,
 ბულბულზე წერთ ლექსებს,
 ამის შემდეგ სხვებს ასწავლით
 ზრდილობას და წესებს?!

გაზაფხული

ღამეა, ცაში ომია,
 ელვა ქვემეხებს ისვრის,
 ქარმა ღრუბელი დაგლიჯა,
 აღინა თეთრი სისხლი,
 წვიმა თქრიალით მოვარდა,
 ტყე დაიბურა ნისლით.

დილით მზე ამოჩახჩახდა,
 გადაიბარდნა ნუში,
 რაღაცამ გამოიღვიძა,
 გაითამაშა გულში,
 ბებიაშ უთხრა ბაბუას:
 — გაზაფხულდაო გუშინ.

ხულიგანი

იყო ქორწილი ორისა,
 შევარდნისა და ქორისა,
 მოფრინდა მართვე არწივთა,
 თამადად დაჯდა ყანწითა,
 გვერდით მოისვა ხოხობი,
 ტუნძოთხუპნილი ანწლითა.
 მოვიდა ბატი ბუტია,
 თეთრი, ვით ბატიბუტია.
 მერე მოვიდა ჩოჩორი,
 შუბლზე დაყრილი ქოჩორით,
 მოფრინდნენ შაშვი, კაკაბი,
 რა ფარჩითა და რა კაბით.
 ჩხიკვი, კოდალა, ტოროლა
 და განა თითო-ოროლა...
 უცებ მოვარდა მოზვერი,
 სტუმრები მიჟვერ-მოჟვერა,
 ვერ იქცეოდა უძრახად,
 ჩოჩორს სულ ვირი უძახა,
 იბღავლა: — მე ვარ ხარია! —
 ქორწილი არივ-დარია.
 ჩოჩორმა ერთხანს უთმინა,
 მერე მოთხარა სარია,
 იმდენი ურტყა ხულიგანს,
 წაიღეს ცოცხალმკვდარია.

შეისრულა და დალია.
 მერე ჩემს ფისოს ეძგერა,
 დაუბრიალა თვალია,
 ფისომ ირიბად გახედა,
 იფიქრა, ალბათ მთვრალია,
 თათი წარტყა კეფაში:
 შენთვისო არა მცალია!
 თათი რომ წაჰკრა კეფაში,
 გაქრა ბელურას კვალია,
 ქარს გაატანა ბუმბული,
 მე გადმომიგლო ძვალია.

მღერინან თუშის ზიჰეზი

მიტანტალებენ ბილიკზე
 თუშის პატარა ბიჭები,
 ფეხში ესობათ ეკლები,
 ფეხში ესობათ ხიჭვები.
 მიდიან, მიიმღერინან,
 მთები უწყობენ ხმასაო:
 „თუში ვარ, მაგრამ კარგი ვარ,
 კიდევ ვჯობივარ სხვასაო...
 არ მივატოვებ არასდროს
 მთაში გარეკილ ცხვარსაო,
 არ გავაცვივებთ ღაღარსა,
 არ გამოვკეტავთ კარსაო,
 ომალოს, დიკლოს, შენაქოს
 არ დავუტოვებთ სხვასაო“.
 ნიამორები გადმოდგნენ
 გადმოეფინენ მთებსაო.
 მდინარეები გადმოსკდნენ,
 კლდე კლდეზე დაიკენესაო.
 ირემმა ირემს გასძახა:
 ბაღლებმა ეს რა თქვესაო!
 ნეტაი, ჩვენსა მამულსა!
 ნეტაი, დელათქვენსაო!

ნუბეზი

ჩემს ბებოს ხუთი შვილი ჰყავს,
 შვილიშვილი კი — ერთი.
 ბებია ამბობს — ჩემს ბელში
 არ ურევია ღმერთი.

ჩემს შვილებს ღმერთი არა სწამთ?
 როგორ გაეჩუძდე, როგორ?
 ხუთ შვილზე ერთი ბადიში
 და მერე, ისიც გოგო?

— ნუ გეშინია, ბებია,
 რომ გავიზრდები, მაშინ
 იმდენ შვილიშვილს გიყიდი
 ვერ დაატიო სახლში.

ასი სათვალე გექნება,
 ჩემო ბებია ოღლა,
 ასი კაბა და თავშალი,
 ასი ქული და ქოლგა.

შენ ოღონდ კარგად იყავი,
 ნუ უჯავრდები მამას,
 და ჩირსაც თუ არ მოგვაკლებ,
 ჩვენც არ მოგაკლებთ ჭამას.

ჰაი დედასა!

ტყეში გაისმა კიკინი,
 შეიძრა მთები სურების,
 კუჭგამომხმარმა ტურებმა
 გამოიფხიკეს ყურები.
 სოროებიდან გამოძვრნენ,

აუბაგუნდათ გულები,
გაიხედ-გამოიხედეს,
დაზვერეს გზები ურები.
უცებ წააწყდნენ ბეკეკას,
ღრო აღარ იყო ყურების,
თონეში ცეცხლი ჩაანთეს,
დააცხვეს დედას პურები,
მოიპატიჟეს სტუმრები,
მოხადეს საესე ჭურები.
ვაი დედასა! საღ იყვნენ
ბროლიები და მურები!

სტუმარ-მასპინძელი

აბა დელია-დელია,
ყვავმა იშოვა ყველია,
პატარა ღვინი მოაწყო,
მოიპატიჟა მელია.
მართალი არის, მელია
ლოთი და ღვინის მსმელია,
მაგრამ რას იზამ, წესია,
მელია მეზობელია.
მელა მაგიდას მიუჯდა,
ყვავს გადახვია ხელია,
ყვავმა სასმისი აუვსო,
მიდღერძელეო კერია.
მელამ სასმისი დაცალა,
ზედ დააყოლა კვერია,
კვერს დააყოლა ყველია
და როცა ყველი არ ეყო,
ყვავს გამოჭამა ყელია.
ასე დამთავრდა ქეიფი,
აბა დელია-დელია.

პრანჭიები

სულ ერთი ციცქნა, პაწია
ბოსტანი ჰქონდა ბაჭიას,
ისე პატარა ბოსტანი,
ხან ჩიტი ჭამდა, ხან — ჭია,
იქვე ბაჭიას მეზობლად
ციყვს ჰქონდა ნაძვზე ფულურო,
შიგ ედგა ერთი ქოთანი,
ცარიელი და უყურო.
და მათ მეზობლად, ღრუბლების
იმედითა და ნუგეშით,
პატარა იხვი ცხოვრობდა
გობისოდენა გუბეში.
ბაჭია გაიძახოდა:
— შრომით მასკდება ოფლიო,
სტაფილოთი და მწვანელით
მე ვამარაგებ მსოფლიოს!
იხვი გუბიდან ყვიროდა:
— ცა თავზე ქუდად მხურავსო,
რაც მსოფლიოში თევზია,
სულ ჩემს გუბეში ცურავსო!
ციყვი ისეთი ფრთხილია,
ფულურო ჩაკეტილი აქვს,
შიგნიდან გაიძახოდა:
— ეს ჩემი ორი კბილია,
ისეთი ალესილია,
რაც მსოფლიოში თხილია,
სულ ჩემი დაკენეტილია!
ტრაბახში დადგა ზამთარი,
ერთ თვესაც არ გაუვლია,
იხვსაც,
ციყვსაც
და ბაჭიას
შიმშილით გასძვრა სულია.
იხვი,
ციყვი
და ბაჭია
სამთავე იყო პრანჭია.

მამუკა

გადაიგრიხა მამუკამ
 სიმინდის ფოჩის ულვაში,
 თოფისწამალი ჩაყარა
 თავის ხელთოფას ლულაში,
 ჯოხის მერანზე გადაჯდა,
 დასცხო ბუკი და ნაღარა,
 ოჩანი ცხენის არ იყოს,
 ტყუპად ტლინკებიც აყარა.
 თავზე დაესხა ბოჩოლას,
 აკუნა მკვახე კვახები.
 — ბიჭო, მამუკა, დაწვენარდი,
 იცოდე, გაილახები!
 არ დაიშალა მამუკამ
 ხმლისა და თოფის ტრიალი,
 ახლა მურიას მივარდა
 ყიჟინითა და ღრიალით.
 მურამ უთმინა, უთმინა,
 კუდიც კი გაუქიცინა,
 სულ მთლად რომ თავზე
 დააჯდა,
 ბოლოს მურამაც იწყინა,
 შემოახია შარვალი,
 მერე ისეთი იფრინა...
 შარვალჩახდილი რომ ნახა,
 დაწვა და ბევრი იცინა.

ქეთინოს ზაფთიეზი

გადაიფრინეს პეპლებმა
 ათასფერადი ტრამალი,
 უზვად მიირთვეს ნექტარი,
 ვით უკვდავების წამალი.
 დაკოცნეს ვარდი, ყაყაჩო,
 ია, ლილილო, ენძელა,
 ცის დასალიერს მიადგნენ,
 დაღლილებს ფრენა ეძნელათ,
 უცხო ყვავილზე ჩამოსხდნენ
 თვალი მოლულეს წამითა,
 უცებ წამოდგა ყვავილი,
 ყვავილი უცებ წავიდა.
 პეპელამ უთხრა პეპელას:
 — რა გვემართება, ნეტაო,
 მოსიარულე ყვავილებს
 თვალთ პირველად ვხედავო.
 მაშინ ყვავილმა შეჰკადრა:
 — რამ შეგაშინათ, ნეტაო,
 ქეთინო მქვია სახელად,
 რა ვქნა, მასხედით ზედაო,
 მინდვრად ბაფთები დაკკარგე,
 საუბედუროდ ჩემდაო,
 რომ მიმატოვოთ, პეპლებო,
 შინ არ შემისვებს დედაო.
 ვერ გაუწბილებს პეპლებმა
 თხოვნა და გულისნადები,
 ახლა არავინ არ დადის
 ქეთოსნაირი ბაფთებით.

ქურდის ქურდი

ხათუნამ გულის კანკალით
 ბებოს მოპარა კაკალი.
 და როცა კაკალს ჰპარავდა,
 როცა სურავდა კარადას,
 ქილა გაუტყდა მურაბის,
 და სწორედ ამ დროს ხათუნას
 თავზე წაადგა ზურაბი.
 ხათუნამ უთხრა: — ძამიკო,
 მოდი, კაკალი გავიყოთ!
 ზურიკომ უთხრა: — დაიკო,
 ეს რომ ბებიამ გაიგოს,
 ეს რომ დედიკომ გაიგოს,
 ეს რომ ძამიკომ გაიგოს?..
 ამიტომ მთელი კაკალი
 მე უნდა მომცე, დაიკო!
 ხათუნამ ხელის კანკალით
 სულ ჩაუთვალა კაკალი.
 მერე არ იცით, რა იყო?
 ბებიამ მაინც გაიგო.
 როცა ბებიამ გაიგო,
 მერე მამამაც გაიგო,
 მერე დედამაც გაიგო.
 ჭორმა იარა, იარა,
 სოფელი შემოიარა,
 მაგრამ ხათუნა კი არა,
 ქურდი კაკლის და მურაბის —
 მაგრად მიტყეპეს ზურაბი.

ფუტკარი

მზია, ლილი და ნანა
 გატენილ სკებთან დგანან:
 — ფუტკარო, აბლი, ბაბლი,
 მოგვეცი ცოტა თაფლი?!
 გაუყოფთ გივის, ზაზას,
 თინას, მანანას, ნესტანს,
 ნუ გეწყინება ოლონდ
 და ნუ დაგვასობ ნექტარს.
 ფუტკარო, აბლი, ბაბლი,
 თუ გინდა ქვეყნად მაღლი,
 მოგვეცი ცოტა თაფლი?!
 ხელავს ფუტკარი: სკასთან
 ბავშვები პურით დგანან.
 ადგა და მისცა თაფლი,
 ღორმუცელაა განა?!

ქათინოს ვეღრევა მზისაღმი

მზეო, დაბრუნდი, დაბრუნდი,
 ნუ ჩაეშვები ზღვაში.
 ზღვას ცეცხლი წაეკიდება,
 ჩემი მამა ზის ნაეში.
 იმას რომ რამე შეემთხვეს,
 რა მეშველება მაშინ?!
 მზეო, დაბრუნდი, დაბრუნდი,
 არც მე დაგრჩები ვალში,
 დილით რომ ამობრძანდები,
 შეგვეგებები ტაშით.

ეუჟუნა წვიმა მოვიდა,
 სულ დაგვისველა ბაბთები,
 სახლში შემოდი, ხათუნა,
 შემოდი, ავად გახდები!
 ეუჟუნა წვიმა მოვიდა,
 სიმინდს დაუღობო ფოჩები,
 გადი, წვიმაში ირბინე,
 ირბინე, ნანა, მორჩები!
 ეუჟუნა წვიმა მოვიდა,
 წვიმა მოვიდა მაგარი,
 სახლში შემოდი, ხათუნა,
 დადნები, როგორც შაქარი!
 ეუჟუნა წვიმა მოვიდა,
 დააფრთხო მტრედის ხუნდები,
 ნანა, გამოდი ეზოში,
 გაგიკაჟდება კუნთები!
 რისთვის მოსულხარ, ექიმო?
 მეზობლებს რისთვის გვიფეთებ?
 ნანას ექიმი რად უნდა,
 წადი, ხათუნას მიხედე!

გაყაყისა და ქეთინოს განსაუბრება

გაბერილი და ამაყი
 წყალში ვიყინებს ბაყაყი.

ქ ე თ ი ნ ო : ცურვა რომ იცი, ბაყაყო,
 ყვინთვა რომ იცი, ბაყაყო,
 იმითი ხომ არ ამაყობ?!
 აბა, ნაპირზე ამოდი,
 ნახე, რა მაგრად დაგნაყო!

ბ ა ყ ა ყ ი : ცურვა და ყვინთვა რომ ვიცი,
 სწორედ იმიტომ ვვიყინებ,
 გაბედე, წყალში ჩამოდი,
 სულ დაგაწიწკნი კიკინებს!

აიდა, აიდა,
 გასცურე, ბაიდა,
 გამოდი, კეფალო,
 გამოდი, სტავრიდა!
 აიდა, აიდა,
 მოუსვი, ბაიდა,
 დელფინი მოვარდა,
 ნეტავი საიდან?..
 სტავრიდას გაიტანს,
 კეფალსაც გაიტანს,
 ბადეს და ბაიდას
 გაიტანს ლახისტანს.
 ამ ბადეს დაგტოვებთ,
 ტალღებზე ეფინოს,
 ოღონდ შენ მოგვეშვი,
 კეთილო დელფინო.
 რა მოხდა ასეთი,
 ეს ზღვა რომ გაცალე;
 სულ შენი არ არის?
 ცოტა ჩვენც გვაცალე!
 დღეს არა გვცალია,
 ხვალ გეთამაშებით,
 დილიდან ვთევზაობთ
 სარფელი ბავშვები.
 დღეს თევზის ნასახიც
 არ გაგვიყიდა,
 გვაცალე, გავყიდით
 სტავრიდას, მიდიას.
 ტალღები მოდიან,
 ტალღები მოდიან,
 შენ სხვაგან ითევზე,
 შავი ზღვა დიდია.
 მობრუნდი, ბაიდა,
 მზე ზღვაში ჩავიდა.
 დელფინი წავიდა,
 აიდა, აიდა!

შეჯიბრება სალორიის ტყეში

კვირკობ-მარიობის თვეში
 სალორიის უღრან ტყეში,
 ნადირთ შორის გაიმართა
 პირველობა ჭამა-სმაში.
 იმ შეჯიბრზე თავად გახლდით,
 თქვენი ტოლი ვიყავ მაშინ,
 დაახვავეს სალაფავი,
 სასმელი და საყლაპავი,
 მოაქვთ გოდრით,
 მოაქვთ ურძით:
 ყველი,
 პური,
 ხაჭაპური,
 თაფლი — კასრით,
 ღვინო — ჭურით,
 ვაშლი,
 მსხალი,
 ხეჭყეჭური,
 გოგრა,
 ნესვი,
 კარტოფილი,
 წაბლი,
 გობზე დაწყობილი.
 გამოვიდნენ ფალავნები
 ზოგი ძალით,
 ზოგი ნებით,
 გადმოთელეს სტადიონი,
 გადმოთელეს გაზონები,
 და ღორები ვიდრე გვერდზე
 ვირებს მუცლებს აზომებდნენ,
 უცებ ჩართეს წამმზომები.
 ერთი, ორი,
 ერთი, ორი,
 თავს დააცხრა საჭმელს ქორი.

რომ გავარდა უცებ ყვავი,
 ყვავი სვავის ნათესავი,
 ყვავს ფეხდაფეხ მიჰყვა სვავი,
 დათვმა კასრში ჩარგო თავი.
 განაბული ყველა ელის,
 გაიმარჯვებს შმაგი მგელი.
 მაგრამ, ვაგლას, შეცდა ყველა,
 მგელს გაუსწრო წამით მელამ.
 ტურამ დანთქა ყველა ჭური,
 ბაჭიები მოკვდნენ შურით.
 ვაშლის ხარბი
 დარბის ზღარბი,
 თავის არჩივს
 ეძებს მაჩვი.
 ერთი, ორი,
 ერთი, ორი,
 ძლივს მოგლიჯეს საჭმელს
 ჯორი.
 ვირს დაადგა გასაჭირი,
 — მიშველეთო, — ყვირის ვირი.
 ვერ აჯობებთ ვერვინ, ვერა,
 საჭმელს ძერა
 დაეძგერა.
 სტადიონზე გრგვინავს ტაში,
 ცხენს გაუსკდა ჭამით ფაშვი.
 გაბერილი უმი ნიყვით
 გაათრიეს გვერდზე ციყვი.
 თხა ძროხას და ირემს შეველის,
 გულწასული გაჰყავთ შეველი.
 გაუზრდელი, ბრიყვი, ანცი
 არვის აცლის
 შავი ვაცი,
 იცინის და წვერს ივარცხნის,
 აბა, განი,
 აბა, განი,
 გაჰყავთ ვაცი

ხულიგანი.
 ერთი, ორი,
 ერთი, ორი,
 გაინაბა სტადიონი.
 ჟრუანტელი უელის ტანში.
 აბა, ტაში,
 ჩქარა ტაში,
 მეცხრე კასრი მიაქვს ყბაში.
 გამარჯვების დასცხეთ მარში,
 ერთი, ორი,
 არ ჰყავს სწორი,
 ჩემპიონი გახდა ღორი.
 ასე ყველა ნადირს გზები
 მოუჭრა და მოუცვლა
 და იმ დღიდან დააწესეს
 ეს ტიტულიც — ღორმუცელა.

კვიცი

იყო ერთი კვიცი,
 ყორნისფერი კვიცი,
 ეშმაკი და მკვირცხლი,
 ოჩანი და ფიცხი,
 დედის ურჩი კვიცი.
 ალბათ, ყველამ იცის,
 ერთხელ მკვირცხლი კვიცი
 მოჰყვა თავის ქიცინს,
 უკითხავად დედის
 მიატოვა თავლა,
 მონდომა გაკლა,
 გადირბინა ველი
 მოღერებულ ყელით
 და მდინარის პირას,
 შიმშილისგან ხელი,

შეეფეთა მგელი.
 მგელს ცრემლით და ფიცით
 გულს მოუღობს კვიცი?..
 ჰოდა, ყველას, ყველას,
 თავუნას და მელას,
 ბაჭიაა იგი,
 თუ ნუკრია შველის,
 ვინც არ უსმენს მშობლებს,
 განსაცდელი ელის.

იყო ერთი კვიცი...
 მეტი აღარ ვიცი.

იხვი და მამალი

ვიტი, ვიტი,
 ჩემზე დიდი
 მოცურავე ვინ არი,
 ვის ამშვენებს ულვაში,
 გამეჯიბროს ცურვაში.
 ზურგზე ლურჯი ზოლი გამდექს,
 ჩემპიონის კანტია,
 იხვთა მოდგმა ვასახელე,
 მეძახიან „კვატიას“.
 და დედლების ამალით
 იქვე გაჩნდა მამალი.
 უკან არ დაიხია,
 ტანზე შემოიხია:
 — მაგ დაფეხვილ ტრაბახას
 მივალ, ყელში ვეცემი,
 დაახალეთ, დედლებო,
 თქვენი ლაყვ კვერცხები.
 ისე მაგრად გავცურო,
 ისე მაგრად ვიფივლო,
 მაგას თუ არ ვაჯობო,

დე, გამიხმეს ბიბილო!
გადაეშვა მორევში,
ცა ყივილით გახია,
და იმ დღიდან მამალი
დედლებს არ უნახია.

დათუნის მოსაწვევი ბარათი

სათაფლიას უსიერში
ყველას, ყველას გელით,
ხვალ ჯვარს იწერს ჩემი ბიჭი,
საამაყო ბელი.
ფიჭვნარში მაქვს გამართული
მამული და სახლი,
სავსე პანტიით, კურკანტელით,
წაბლითა და თაფლით.
ქორწილი მაქვს არნახული,
სმით და ჭამით, დაღლით,
ოღონდ არ წამოიყვანოთ
მონადირე ძაღლი,
ოღონდ არ წამოიყვანოთ
ტყეში სტუმრად ფუტკარი,
და თუ მოვა, ის ნესტარი
შინ დატოვოს, უთხარით.
ოღონდ არ წამოიყვანოთ
მონადირე სოფლის,
და თუ მაინც არ დაიშლის,
შინ დატოვოს თოფი.
თქვენი კარგად ყოფნის მეტი
არაფერი მინდა,
ერთხელ მაინც ვიქეიფოთ
უჩხუბრად და მშვიდად.
ჩემს სასახლეს უღრან ტყეში
არ აწვიმს, არ ათოვს,
თუ მეწვევით, გამახარებთ!
მარად თქვენი დათო.

მანონი

ლევანიკომ და ნოდარმა
გატეხეს ჩაიდანია,
ბებო გაგიჟდა, საღამოს
ჩაი რომ ვეღარ დალია.
ლევანმა გადუჩურჩულა
ნოდარს, მის გვერდით დაწოლილს:
— ჩვენ რომ გვაძალებს ძილის წინ,
ახლა თვითონ სვას მავონი.

არწივის ბრძანება №1

სულით, ხორციით და ბუმბულით
პოეტი იყო ბულბული.
გადაეკიდა წეროო,
ლექსი მე უნდა ვწეროო.
ეს რომ გაიგო ვარდმაო,
გადაიყოლა დარდმაო.
ეს რომ შეიტყო არწივმა,
ბრძანა: — მომგვარეთ სულელი,
ვარდს დაუბრუნოს სურნელი,
თან გადაეცით წეროსა,
არც წეროს, არც იმღეროსა,
თორემ ფრთასა და ბუმბულსა
გავაცლი ღერო-ღეროსა,
წერომ ბაყაყებს მიხედოს,
ლექსი ბულბულმა წეროსა.

სილამაზე

არა შრომით და გარჯითა,
როგორც პატარა ნარჩიტა,
ფარშეკანგი და ხოხობი
თავს იწონებენ ფარჩითა...
ეზოში წარამარაო
კუდს შლიან, როგორც მარაოს,
ამბობენ: — ჩვენგან, ბატონო,
ეს სილამაზეც კმარაო.

მანანას წერილი

ჩემო კარგო მედიკო,
ჩემო კარგო დაია,
გეფიცები თოჯინას,
მომენატრე ძალიან.
მომენატრა სოფელი,
ბაბუა და ბებია,
ალბათ, ახლა სხედან და
ისევ მზეზე თბებიან.
მენატრება ძალიან
დედაშენის ნამცხვარი
და ოტია ბაბუას
მოყოლილი ზღაპარი.
ეთერი და თამაზი
სკოლაში თუ დადიან?
ჩვენს უკუდო მურიას
კუდი ხომ არ გაზრდია?
ჩვენი ფისო რას შერება,
მუდამ რძე რომ უდგია,
ბებომ წკეპლა რა უყო,
ხომ არ გადაუგდია?

ნანას ჩემი წიგნები
ხომ არ დაუხევეია?
ჩემი თუთა უჩემოდ
ხომ არ დაურხევეიათ?
შენს თოჯინას ისევ ის
ჭრელი კაბა აცვია?
ქორს ყვითელი წიწილა
ხომ არ გაუტაცნია?
ჩემი კაბა ბოჩოლას
ხომ არ დაუღეჭია?
ბებოს ჩემი ბეკეკა
ხომ არ გაუკრეჭია?
ისევ თქვენთან სოფელში,
ნეტავ როდის ვიქნები!
ალბათ, ვეღარ მიცნობენ
გოჭები და თიკნები.
მე წელს ვეღარ ჩამოვალ,
საყვარელო მედიკო,
გამოგიშვას თბილისში,
შეეხვეწე დედიკოს.
ჩემო კარგო მედიკო,
ჩემო ტკბილო დაია,
რა იქნება, ჩამოდი,
მომენატრე ძალიან.
აქ ისეთი ბალი გვაქვს!..
დიდი, ცამდე აწვდილი,
რა საბავშვო ბალია,
სასახლეა ნამდვილი,
დაბლა, პირველ სართულზე,
ჩვენი დიდი კლასია,
სათამაშო ოთახი
თოჯინებით სავსეა.
ყველგან სისუფთავეა,
ყველგან თადარიგია,
აივანზე, ფანჯრებთან,
საწოლები გვიდგია.
ძილი გიყვარს? ვინ გიშლის,
დაწევი და იძინე!

თამაში გსურს? ეზო გვაქვს,
დადექი და ირბინე!
ბაღში კიდევ ბაღია,
ყურძნებით და ვაშლებით,
გეფიცები დედიკოს,
თვითონ ჩვენ ვკრეფთ, ბავშვები.
ბოსტანიც გვაქვს ლამაზი
და ყოველთვის, ჭამის დროს,
გჭამთ ჩვენსავე ბოსტანში
მოსულ კიტრს და პამიდორს.
ეზო, ბაღი, ბოსტანი,
ყველაფერი ჩვენია,
ბაღს მურია დარაჯობს,
სულ არ არის კბენია.
რაც არ უნდა აბრაზო,
გინდა ცემე, გალახე,
ცოტას გაგიჯავრდება,
წინა კბილებს განახვებს.

*

რა საბავშვო ბაღია!
რა ლამაზად ნაგები!
კარგი მასწავლებლები,
კარგი ამხანაგები:
გელა, გია, თემური,
ხათუნა და რამაზი,
დოდო, დალი, ქეთინო,
ჯემალი და თამაზი...
გელა კარგი ბიჭია,
მაგრამ ცოტა ტრაბახა.
სულ მაშინებს: — მანანა,
ცალი ხელით გაგლახავ!
ხან ნაწნავებს მომქაჩავს
„აჩუ, აჩუს“ ძახილით,
ხან თამაშიც არ უნდა,
იდრინება ძალღივით.
როცა ყვავილს დაეხატავ,
მოვა, ფანქრით გადაშლის,
გუშინ ჩემი დათუნა

ამოსვარა ტალახში.
მისი შიშით თოჯინას
ვერ ვაძინებ აკვანში,
შემადულა ბიჭებთან
სახლობანას თამაში.
გოგოების საქმეში
ნეტავ რისთვის ერევა?
აბა, ბიჭი რომ ვიყო,
მაშინ თუ მომერევა!

*

შენ არ იცნობ ნათიას,
თხუპნიას და ალქაჯას?
ნუნუ მასწავლებელმა
ო, რამდენჯერ დასაჯა...
როცა გეძინავს სუყველას,
მაშინ ხტის და ღიღინებს,
როცა ვძღვრით, ნათია
სწორედ მაშინ იძინებს.
ხან სულ ტირის — არ მშია...
ხან სულ ტირის — მშიაო.
ვაშლზე ამბობს — მსხალია,
მსხალზე ამბობს — ბიაო.
ხან სკამზე დგას ფეხებით,
ხან მაგიდას აწვალებს,
და თუ რამე გაუტყდა,
სულ გოგოებს გვაბრალებს.
როცა სჯიან, ზღუქუნებს,
უსივდება თვალები:
— ნუნუ მასწავლებელო,
თქვენ კი გენაცვალებით,
აი, მაშინ დამსაჯეთ,
თუ ვიცელებო შეორედ,
გეფიცებით თოჯინას,
აღარ გაეიმეორებ.
და მიცემულ პირობას
უცებ გადაივიწყებს.
ეჰ, იმ საწყალ თოჯინას
სულ ტყუილზე იფიცებს.

*

ჩვენს ჯგუფელებს, მედიკო,
 ყველას უყვარს თემური,
 გეფიცებით, მეც მიყვარს,
 მაგრამ მაინც ვემღური.
 დიდი მოყვარულია
 ვაშლის, ატმის, ალუბლის,
 მაგრამ არც ბალს, არც ბოსტანს
 არასოდეს არ უვლის.
 მოუკვლელმა ბოსტანმა
 როგორ მოგვცეს ნაყოფი?
 ერთხელ მაინც მორწყავდეს
 სტაფილოს ან კარტოფილს.
 ჰოდა, ჩემო მედიკო,
 გამამტყუნე ამაში,
 გაგონილა მთელი დღე
 ომობანას თამაში?
 თოფს მიმიზნებს, მიყვირის:
 — ფეხზე რატომ დადიხარ?
 ბახ, ბუხ, ბახ, ბუხ, მოგარტყი,
 წაიქეცი, მკვდარი ხარ,
 აბა, შემომეცალეთ,
 გმირი ვარ და შამაცია...
 მაგრამ გმირი კი არა,
 არის დიდი ზარმაცი.

*

დოდოს იცნობ, პრანჭიას?
 არ იკარებს არავის,
 თანაც მატყუარაა,
 რა მაქვს დასაფარავი!
 ვინმე თუ გაეხუმრა,
 ანდა რამე შებედა,
 წამსვე წაცუნცულდება
 ნუნუ მასწავლებელთან:
 — ნუნუ მასწავლებელო,
 ღიამ წყალი დაღვარა;
 გაამ თხილის ნაჭუჭი
 პირსაბანში ჩაყარა.

ნუნუ მასწავლებელო,
 იცით, რა ქნა ნათიამ?
 სათამაშო ბაჭია
 ცალი ფეხით ათრია.
 ნუნუ მასწავლებელო,
 ენას მიყოფს მანანა!
 გიგიმ, მასწავლებელო,
 დაამტყერია მანქანა!
 ალბათ, უნდა მთელი დღე
 ვისხდეთ განაბულები,
 მაგის შიშით, მედიკო,
 ვერ ვეშმაკობთ სრულებით.

*

ჩემზე, აბა, რა გითხრა,
 შენც კი იცი, დაიკო,
 „ოქროს გოგოს“ მეძახის
 დედიკოც და მამიკოც.
 — მუსიკა და სიმღერა
 ეხერხება თავიდან,
 ნიჭიერი ბავშვია, —
 ასე ამბობს მამიდა.
 ოღონდ რამე ვინატრო,
 მამა ხელად გააჩენს,
 მარტო ბებო ბაბაღე
 უჯავრდება მამაჩემს:
 — ხვეწნად ნუ გადიქეცით,
 ჭამოს ბავშვმა თავისით,
 ღმერთო, ამას რას ვხედავ,
 ბარემ თავზე დაისვით.
 ალბათ მიტომ ბრანდება
 ჩემზე ბებო ბაბაღე,
 მურაბას რომ ვიპარავ,
 მუდამ მაგას ვაბრალებ.
 ისე სულაც არა ვარ
 უზრდელი და უხეში,
 მერე რა, თუ ხანდახან
 ჩემით ვღებები კუთხეში!

* * *

პირველად რომ მივედით
ბაღში მე და დედიკო,
ვაი, როგორ ვიტირე,
რომ იცოდე, მედიკო.
ნუნუ მასწავლებელმა
ჯერ ჩამისვა კალთაში,
მერე დამალობანას
წამოვიწვეთ თამაში:
— ენკი, ბენკი, სიკლისა,
ენკი, ბენკი, და...
ნუნუ მასწავლებელი
გა-ვი-და...
ენკი, ბენკი, სიკლისა,
ენკი, ბენკი, და...
საყვარელი დედიკოც
გა-ვი-და...
მე თვალები დავხუჭე,
ეს იყო და ეს იყო,
როცა თვალი გავაღე,
აღარ იყო დედიკო...
ჯერ ვიტირე, ვიტირე,
მერე ბევრი ვიციხე,
როცა გული ვიჯერე,
დავწექი და ვიძინე.
დედას აღარ მივტირი
უკვე დიდი ხანია,
ნუნუ მასწავლებელთან
ისე მიმიხარია!..
რამდენ თამაშს გვასწავლის,
ლექსებსა და სიმღერებს,
ხან კუთხეში გვაყენებს,
ხანაც წკეპლებს გვიღერებს.
ხან თაფლივით ტკბილია,
მაგრამ, შენ გენაცვალე,
ხან ისეთი ავია,
ბებოსავით მაწვალებს.

— ძაღლთან ახლოს ნუ მიხვალ!
ხელით რატომ ეხები?
— აბა, თითი პირიდან!
— გააჩერე ფეხები!
— სხვის პირსახოცს ნუ ხმარობ!
— ნახე შენი ალაგი!
— ხორცი რატომ დატოვე!
— გაათავე კარაქი!
— არ იჩხუბოთ, ბავშვებო!
ზის და თვალს არ გვაცილებს.
როცა არ გვეძინება,
სწორედ მაშინ გვაძინებს.
რა ძნელია ამდენის
მოთმენა და ატანა,
გაგონილა ყოველდღე
საპნით პირის დაბანა?
მაგრამ მაგას არ ვამბობ,
ჯავრიც არ მაქვს მაგისი,
შეიძლება ყოველდღე
კბილის ხეხვა ჯაგრისით?
ნინო გამგე, ექიმი,
ნუნუ მასწავლებელი,
მზარეული, მებაღე,
კლასის დამლაგებელი;
— გაიხეხეთ, ბავშვებო!
ერთად გვეჩხუბებიან...
რა კარგია, კბილები
რომ არა აქვს ბებიას.
ხომ ასეთი ქალია,
მაინც გვიყვარს ძალიან,
გაჯავრება რომ იცის,
ალბათ, ჩვენი ბრალია.
კინო, ცირკი, თეატრი
ალბათ, გაგიგონია,
იქაც ხშირად ვბრძანდებით,
სულ ბაღში ვართ, გგონია?
დაგვაწვობენ წყვილ-წყვილად,
საბავშვო ბაღს გავცდებით

და მივედივართ ქუჩაში,
 როგორც ჯარისკაცები.
 ყველა გადასასვლელზე
 მწვანე შუქი ენთება,
 ჩვენ რომ გავალთ ქალაქში,
 მოძრაობა ჩერდება.
 ძია მილიციელი
 ჯოხს აუწევს მანქანებს,
 ამის შემდეგ მანქანებს
 ვერავინ გააქანებს.
 მერე, განა ცოტანი,
 თითქმის ოცდაათი ვართ,
 ჩვენ ტრამვაით ყოველთვის
 უბილეთოდ დავდივართ.
 ასე ხშირად ვსეირნობთ,
 პატარები ქალაქში
 და თეატრში ვერთობით
 თოჯინების თამაშით.
 იმ დღეს კიდევ კინოში
 იცი, რა გამიკვირდა?
 თაგუნია ფისოსთან
 სახლში სტუმრად მივიდა.

* * *

ერთხელ კინო გვაჩვენეს,
 გავიგუდე სიცილით,
 ერთ ოთახში ცხოვრობდნენ
 მელია და წიწილი.
 ზღარბმა სნეულ ბაჭიას
 გაუკეთა ნემსები,
 ჩხიკემა ციფვს და კოდალას,
 წაუკითხა ლექსები.
 მერე ერთმა დათუნამ
 მხარზე შემა გაიწყო
 და ნამდვილი კაცივით
 ლაპარაკი დაიწყო.
 ასე ლაპარაკობდნენ
 ძალიც, ტურაც, მგელიცა,

მერე... მერე არ მახსოვს...
 გვიან გამომეღვიძა.

* * *

„მუშტაიდი“ გინახავს?
 არა? — შენზე ახია,
 არც კი იცი, რა კარგი,
 რა ლამაზი ბალია.
 ჩვენი მატარებელი
 ნუთუ არ გაგიგია?
 ბილეთებზე ყოველთვის
 ისე დიდი რიგია...
 წითელქუდა მორიგე
 დადის, წესრიგს ამყარებს,
 ხან ცელქ მგზავრებს უწვრება,
 ხან მეისრეს აბარებს:
 — შეამოწმე ხაზები!
 — წესრიგშია ბაქანი?
 — თქვენ ვინ გნებავთ?
 უფროსი?
 წამობრძანდით, აქ არის.
 უფროსთან რომ ყველანი
 მოწიწებით მიდიან,
 შენ გგონია ძიაა?
 ჩვენზე ცოტა დიდია.
 არაფერი სჯობია,
 ვფიცავ, ამის ყურებას,
 მთელ გზას პიონერების
 რაზმი ემსახურება.
 ჰა, გავედით ბაქანზე
 და ვაგონთან მივედით,
 ერთმა ციციქმა გოგონამ
 გამისინჯა ბილეთი.
 ორთქლმავალი მზად არის,
 ყვირის, ქშინავს, ცახცახებს,
 და სადგურის რადიო
 რიხიანად აცხადებს:
 — ჩვენი მატარებელი...

პლატფორმაზე გავიდა,
დაიძვრება ერთ წუთში
პირველ ლიანდაგიდან.
ჩქარობს ხალხი, მიათრევს
სკივრებსა და ლოგინებს.
— ამხანაგო მგზავრებო,
გაუფრთხილდით თოჯინებს!
დაუსტვინა მორიგემ...
ხვევნა, კოცნა, ალერსი!..
აირია ბაქანი,
არაფერი არ გვესმის.
— დამიკოცნე ჩვენები...
— გადაეცი ბარათი...
— მოიწერე...
— მშვიდობით...
— მოგვიგონე...
— ნახვამდის...
მიჰქრის მატარებელი,
მიგვაქროლებს პატარებს;
ჩვენო მატარებლო,
გვატარე და გვატარე!
ჩუქ, ჩუქ, ჩუქ, ჩუქ,
მივფრინავთ,
გუგუნებენ ბორბლები:
— მოემზადეთ, მგზავრებო!
— ჩამობრძანდით!
— მოვედით!
ზოოპარკშიც დავდივართ,
ტყის ცხოველებს ვეცნობით.
მაიმუნებს ვაბრაზებთ,
ვიცინით და ვერთობით.
მაიმუნი პრანჭია,
სახე დაუძანჭია,
დარბის, დარბის, ქაქანებს,
საქანელას აქანებს;
რასაც მისცემ, აფუჭებს,
გვესერის თხილის ნაჭუჭებს;
რა სუფთაა, რა სუფთა?!

თავზე იყრის ნასუფრალს.
ქცევა აუტანელი,
ხელპირდაუბანელი,
ბაძია და წუნია,
მართლაც მაიმუნია.
რომ არ ვამბობ არაფერს,
შენ გგონია, არა მწყინს?
დედიკო რომ ხანდახან
მაიმუნოს მეძახის!
სოფელში რომ ბევრია,
აქაცა ჰყავთ მეღია,
შენ კი იცი, მეღია
რარიგ საძაგელია.
ო, რამდენი დედლის და
მამლის სისხლი დალია!..
აქ ამ ქათმის ქურდებით
სავსე არის გაღია.
გახსოვს, ჩიტი ჩიორას
ტირილი და გოდება?
სულ ცრემლები მახრჩობენ,
როცა მომაგონდება.
აქ თავს იკატუნებენ,
არ არიან მაღაზე,
ზოოპარკის გაღია
ახი არის მაგათზე.
*
სპილო ხომ გაგიგია?
მთაზე უფრო დიდია,
ცხვირის ნაცვლად, მედიკო,
წინ ხორთუმი ჰკილია.
ვაშლი, პური, შაქარი
იმით მიაქვს ხახაში,
უყვარს ჩვენი ყურება,
სიცილი და თამაში.
ერთხელ სულაც არ შერცხვა,
არც კი მოიბოდიშა
და ხორთუმით სუყველას
თავზე წყალი მოგვიშვა.

დაგვასველა, გაგვწუნა,
წაგვამწარა სტუმრობა,
გეფიცები, ხანდახან,
სულ არ იცის ხუმრობა.
ისე მუდამ წყნარია,
დინჯია და მშვიდია,
მიყიდიდა მამიკო,
მაგრამ ძლიერ დიდი.

*

კუზიანი აქლემი
არასოდეს გინახავს?
ამბობენ, რომ კუზებში
წყალს და საჭმელს ინახავს.
კუზში საჭმელს რა უნდა?
ჩემო კარგო, არადა...
საწყალს, ალბათ, არა აქვს
განჯინა და კარადა.
კენჭები თუ ესროლე,
ცოტა თუ შეაწუხე,
ვითომ არაფერია,
ისე შემოგაფურთხებს.
მერე რა, რომ მთასავით
გაზრდილა და გრძელია,
მე თუ მკითხავ, ნამდვილად
დიდი გაუზრდელია.

*

იქით მთელი მხეცების
მეფე — ლომი ღრიალებს,
თუკი ახლოს მიხვედი,
თვალეებს დაგიბრიალებს.
კბილებს გააკრაჭუნებს,
ტორებს დაჰკრავს გალიას,
ჩვენ კი არა, დიდებსაც
ემინათ ძალიან.
ახლოს არვის იკარებს,
არავის სცნობს სრულიად,
ამიტომაც თამაში
ლომთან აკრძალულია.

*

ლომის გვერდით ვეფხვია,
ისიც მტაცებელია,
სულ კატას ჰგავს, მედიკო,
კატასავით ჭრელია.
ვეფხვსაც, ლომის არ იყოს,
სულ არ უყვარს ბავშვები,
არც ვეფხვია, თუ მკითხავ,
სახლში შემოსაშვები.

*

შველის არ მეშინია,
წინ ბალახი უყრია;
იქვე რომ დაკუნტრუშობს,
პაწაწინა ნუკრია.
შენ გგონია, ვეფხვივით,
მისვლის ნებას არ მომცემს?
ერთხელ მოვეფერე და
შიგ ტუჩებში ვაკოცე.
ვერ დატკბები ვერასდროს
შველის და ნუკრის ყურებით,
როგორა აქვთ, თუ იცი,
დაცქვეტილი ყურები!
ასე ნახი ცხოველი
ზოოპარკში არც კია,
ჩვენს ბეკეკას ჩამოჰგავს,
მაგრამ უფრო კარგია.

*

დათუნია ყველას სჯობს,
ბანჯგვლიანი დათუნა,
მუდამ გვებურტყუნება
მე, დოდოს და ხათუნას.
ცეკვაც იცის, თუკი სთხოვ,
თუმცა თხოვნა რად უნდა,
— ტაში, ჩემო დათუნა!
— დაუარე, დათუნა!
ისე მიყვარს, მედიკო,
სულ მის ცქერას ვუნდები,
რამეს რომ არ მატკენდეს,

გულში ჩავეხუტები.
*

როცა დავიქანცებით
სირბილით და თამაშით,
მოვუსხდებით მაგიდებს,
ლამაზ წიგნებს გადავშლით...
რას იცინი, არ გჯერა?
თუ არ გჯერა, იკითხე,
იცი, გუშინ რა დიდი
წიგნი გადავიკითხე?
ეჰ, რას ნიშნავს, მედიკო,
ჩვენს ბაღში რომ არა ხარ,
ნეტავ ჩემი კითხვა და
ანგარიში განახა!
იქნებ ესეც არ გჯერა?
აბა, ჰკითხე ნათიას,
ორჯერ ორი ოთხია,
ორჯერ ხუთი ათია.
ცხრა და ორი... დამაცა...
წიგნში როგორ წერია?
ახლავ გამახსენდება
ცხრა და ორი ბევრია...
მიმატება, გაყოფა,
გამრავლების წესები,
ეს ხომ ვიცი, თუ გინდა,
ახლა მკითხე ლექსები.
„შემოდგომა“, „ზამთარი“,
„სკოლის ზარი გვეძახის“,
„ყვავი, ყვავი, ყვანჩალა“,
„თხამ შეჭამა ვენახი“...
სულ გამოთქმით ვისწავლე,
არა გჯერა, არა, ხომ?
გინდა გითხრა ზეპირად?
უჰ, თავიდან არ მახსოვს...
არ იფიქრო მინდოდეს,
შენთან თავის შექება.
სკოლაში რომ ვისწავლი,
სულ ხუთები მექნება.

ჩვენი ბაღის ამბები
რაც გითხარი, ეს იყო,
ნუთუ ამის შემდეგაც
არ ჩამოხვალ, მედიკო?
პასუხს ველი, მომწერე,
რას აკეთებ, სადა ხარ,
გახსოვს, იქ რომ დამპირდი:
„წერილს მოგწერ ხანდახან“.
თუკი წერა არ იცი,
მისთვის არ მწერ წერილებს,
აიღე და ჩემსავით,
დედას დააწერინე.
მაგრამ შენგან, დაიკო,
არაფერიც არ მომდის,
მომიკითხე ბოჩოლა,
უეჭველად ჩამოდი.
არ მოგაკლებ არაფერს...
ცირკს, კინოში წაყვანას,
ათასჯერ და მრავალჯერ
გკოცნი,
შენი მანანა.

